

Ze heeft vandaag een dag, dat ze een ring van moeheid en verdriet om haar lendenen voelt.

„Kun je je aandacht niet ergens anders op plaatsen dan op je zelf,” vraagt ze zich af, „zoodat die ring al zwaarder en pijnlijker wordt? Waarom moet je juist fouten hooren, waarom hinderen ze je meer dan anders?”

Met lezen gaat het net als met het luisteren naar de wijs van een versje. Als de kinderen er afraken, moet je ze er weer ophelpen. En zooals de eene melodie rustig maakt, kalm voortvloeit als een beek in het dal, maakt de andere onrustig en nerveus. Als Grietje leest — ze staat naast Sijtje en heeft haar boekje op Sijtjes lessenaar — is het net, of vlak aan haar oor een piano hard aangeslagen wordt. Sijtje verbetert plichtgetrouw, maar haar stem klinkt moe en versleten bij de frissche klanken der kinderen.

„Jij weet zeker wel wat een pruim is!” zegt Sijtje tot Anton. „Achter je vader zijn kiezen!” is het onverwachte antwoord.

Wat een kruin is zal Aart wel even ophelderen. „Een ouwe opa!” zegt hij. „Als die geen haar meer heeft, dat het er dan heelemaal wit is!” en hij teekent met zijn vinger een kringetje in de lucht, boven zijn eigen achterhoofd.

Sijtje kan haar gezicht niet tot lachen brengen.

De lucht betreft, het wordt zoo donker, dat Bikkers de lamp voor het bord bij Sijtje komt aansteken. Er ontstaan vreemde schaduwen in het lokaal, die Sijtje nog nooit gezien heeft: van de dahlia's op den richel, van de lampen tegen den muur. De papegaaien, de zwanen, de duiven en de kinderkopjes van Schachinger zijn bijna niet te zien. Er valt vreemd licht op de kindergezichtjes, een reepje op hun voorhoofd en neusrug, een gootje onder den neus. Het leidt Sijtje even af.

Het lokaal van Verbaan is rijk verlicht. Lachend kijkt hij naar Sijtje. Zijn witte tanden schitteren achter zijn donkere snor en zijn oogen stralen haar tegen. Er zweeft iets onzegbaars, iets, dat haar verlamt, van hem naar Sijtje. Een nieuwe waarheid wordt in haar geopenbaard. Nòg.... nòg heeft ze macht over hem. Een gevoel van zich over te geven maakt zich van haar meester. Daar is een borst om aan te rusten, daar zijn armen om zichzelf te doen vergeten.

Nee.... nee! krijt het opeens in haar.

Voor schooltijd komt Nel met een akelig verlepte dahlia aangestapt, in een stuk krantenpapier gewikkeld.

„Ik heb hem op de straat gevonden!” zegt ze openhartig.

„Hij lag naast den wagen, ik mocht hem hebben van den man. Onze melkboer hebt er een krant om gedaan.”

En onder deze welmeenende toespraak biedt ze Sijtje het bloemstuk aan. 't Is of er iets in Sijtje breekt. Ze zou haar wel willen omvatten en kussen.